

med større Styrke sagt til os, hvilken Aand det er, at sige til en Mand: „Du er Bælger, men her staaer han, du skal vælge“? Saa have ærede Medlemmer ogsaa paastaart, at Pengeindskyldelsen vilde komme til Regimentet ved det nye Landsting; men have Pengeindskyldelsen i de nu gjældende Bestemmelser? Er det ikke Pengeindtægten, der afgjør, hvem der kan vælges? (Tschering: Men jeg kan vælge!) Skal det trykkes det ærede Medlem sig ikke om. Endvidere har man gjort gjældende, at Bestemmelsen om Skatten efter den nuværende Udkast kunde forstaaes saaledes, at det vilde være en Mand muligt at tilkjøbe sig Ret til at vælge ved at give en større Skat; men har Nogen den Ergjerrighed, kan han ogsaa opnaae Valgbarhed efter den nuværende Bestemmelse i Sunigrundloven. Skattebestemmelsen, 200 Rd., omfatter jo ikke blot Skat til Staten, men ogsaa til Communen. Hvad den Første angaaer, vil jeg i Forbigaaende bemærke, at ogsaa her kunde det anvendes, at naar En bliver virkelig Justitsraad, kan han blive valgbar paa Grund af den større Skat, han betaler, men, hvad Communeskatten angaaer, troer jeg, at den daglige Erfaring i Communerne viser, at det ikke er vanskeligt at komme til at betale højere Skat. Dersom en Mand har lyst til at betale højere Skat, er der neppe Noget iveien derfor; Bestræbelserne gaae tværtimod der i en ganske anden Retning, og skulde Nogen ønske at betale hele Communens Skatter, vil der maaskee ikke være Noget iveien derfor. Den samme Indvending kan altsaa gjøres mod Sunigrundloven, som man har gjort mod den nuværende Udkast.

Flere ærede Medlemmer have tilkjendegivet deres Beredvillighed til at vise Smødelommen; de have sagt: Vi ønske Intet hellere, end at vi kunne blive enige, kom os derfor imøde. Ved Siden deraf har man stildret dem, som ville sige Ja, som et samlet Hele, der havde Fordeel af, at denne Forsatning gik igjennem, og man har hentydet til et vist større Parti som det, der fortrinligt skulde have Fordeel af, at den nuværende Grundlovsudkast gik igjennem. Herimod vil jeg netop neblægge Indsigelse; jeg har, saalænge jeg har deeltaget i vort offentlige Liv, og det er nu en ikke saa ganske kort Aar-

række, været dette Partis bestemteste Modstander, og jeg roser mig af at kunne sige, at jeg ikke har været at tælle blandt dens meest virkelige Modstandere; netop derfor føler jeg mig forpligtet til at sige, at, idet dette Parti har arbejdet for Udkastet, har det ikke stillet sig paa et eensidigt Parti-Standpunkt, det har her taget højere Hensyn, taget Hensyn til det Heles Vel. Den Sammensætning, her er givet af Landstinget, er ikke dette Parti gunstigt. Det er en Sandhed, jeg ikke har villet undlade at udtale, og naar man tilmed har klaget over, at der ikke er vist Smødelommen, saa siger jeg, at man glemmer hele denne Sags Historie. Man er endogsaa gaaet saa vidt, at man har vendt mod den Side en Bebrejdelse for, at der findes en Bestemmelse i Forslaget, som man fra den Side aldeles bestemt har modsat sig, nemlig Domicilbestemmelsen. Der er ingen Bestemmelse i Udkastet, der er denne Side mindre gunstigt, og den er sat ind ved Forbringer fra den anden Side, hvorfra der nu lyder Bebrejdelser for, at den findes der. Det er ikke retfærdigt.

Endnu vil jeg omtale en Ytring, som jeg har hørt fra flere Medlemmer, og som har indeholdt en Klage over, at der har hvilet et Tryk paa Folket; ja, et æret Medlem har endogsaa sagt, at der er lagt et Tryk paa Folket, som om dette var Noget, man af fri Villie havde overført paa det, for derved at sætte Sagen igjennem. Det forholder sig ikke saa. Der har ganske vist hvilet et Tryk over os, og dette Tryk er ikke af noget nyt Datum; over alle vore Forsatningsstridigheder, som allerede have været i en temmelig lang Aarrække, har der hvilet et temmeligt stort Tryk; men dette Tryk har ingenlunde været mindre efter Freden til Wien, men meget mere har det været større, end det var forhen. At dette Tryk har hvilet paa Folket, — ja, det er naturligt; men de ærede Medlemmer ville tage overmaade feil, dersom de troede, at det samme Tryk ikke har hvilet paa dem, som have Sæde i denne Sal. Jeg kan forsikre dem om, at det har hvilet paa os, der have været med at vedtage Wienerfreden og hvad dertil slutter sig, i langt højere Grad, end det har kunnet hvile paa Nogen, som stod udenfor, fordi vi havde modtaget Fø-